

AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG 3091/2017. (IV. 28.) AB VÉGZÉSE

alkotmányjogi panasz visszautasításáról

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

v é g z é s t:

Az Alkotmánybíróság a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény 270. § (2) bekezdése, valamint a Kúria Gfv.VII.30.198/2015/14. számú részítélete alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

I n d o k o l á s

- [1] 1. Az indítványozó a Kúria Gfv.VII.30.198/2015/14. számú részítélete alaptörvény-ellenességének megállapítása és megsemmisítése iránt az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. §-a alapján alkotmányjogi panaszt nyújtott be. Kérte továbbá a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 270. § (2) bekezdése alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését is.
- [2] 1.1. Az alkotmányjogi panasz alapjául szolgáló peres eljárásban megállapított tényállás szerint az I. rendű alperes gazdasági társaságot alapító – 1999. december 27-én kelt – társasági szerződés szerint az indítványozó (a perben: felperes) a társaság belfogója, míg a II. rendű alperes – az indítványozó volt házastársa – a külföldi volt. Az I. rendű alperes 2000. május 5-én 24 hónapra gépkocsira vonatkozó bérleti szerződést kötött egy kft-vel. A szerződés szerint az I. rendű alperesnek 1 380 000 forint biztosítékot és havonta 113 000 forint bérleti díjat kellett fizetnie. A megállapodás alapján, ha a szerződés megszűnésekor nem áll fenn bérleti díj hátralék, és a járművet a rendes használatot meg nem haladó károsodás nélkül szolgáltatják vissza, a bérletnek opciós joga áll fenn, és ennek folytán a gépjármű tulajdonjogát a biztosítéki összeg fejében a bérleti szerződés lejártával (2002. április 20-án) megszerezheti.
- [3] Az indítványozó belfogói jogviszonya 2001. május 29-én megszűnt, helyébe a II. rendű alperes került. A társasági szerződés módosítása szerint az I. rendű alperes az indítványozóval elszámolt, és ennek keretében vagyoni betétjét visszafizette. A II. rendű alperes 2002. március 7-ig volt az I. rendű alperes belfogója, ezt követően pedig a III. rendű alperes. A II. rendű alperes 2010. január 1-jén vált ismét az I. rendű alperes belfogójává.
- [4] A perbeli gépjármű az indítványozó használatában maradt belfogói jogviszonyának megszűnését követően is. A bérleti díjat ennek ellenére az I. rendű alperes fizette. A bérleti szerződés lejártával az I. rendű alperes az opciós jogával nem élt. A gépjárművet bérbeadó kft. időközben felszámolás alá került, és felszámolása során a felszámoló a gépjárművet az indítványozótól visszakövetelte. A gépjárművet azonban biztosítás hiányában a forgalomból kivonták. Az indítványozó 2006 februárjában a gépjárművet megvásárolta.
- [5] Az indítványozó keresetet nyújtott be, amelyet arra alapított, hogy a belfogói jogviszonya megszűnésekor a II. rendű alperessel megállapodást kötött. Ez feljogosította őt a kilépés után a gépjármű használatára, és tartalmazta azt is, hogy 2002. április 20-án az I. rendű alperes az opciós jog jogosultjának őt jelöli ki. Az I. rendű alperes azonban a megállapodásban foglalt kötelezettségnek nem tett eleget.
- [6] Az indítványozó ezért elsődlegesen 8 923 938 forint és kamatai megfizetésére kérte kötelezni az I. rendű alperest kártérítés jogcímén, illetve mögöttes helytállási kötelezettségre hivatkozással a II. és III. rendű alpereseket. E kereseti kérelmével tárgyi halmazatban 2 500 000 forint nem vagyoni kára megfizetésére is kérte kötelezni az I. rendű alperest, és mögöttesen a II. és III. rendű alperest. E körben hivatkozott a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: régi Ptk.) 76. §-ában, 78. §-ában, 4–5. §-ában, 339. §-ában, 355. §-ában és 84. § (1) bekezdés a) pontjában foglaltakra. A nem vagyoni kártérítés iránti kérelmével összefüggésben előadta, hogy az alperesek elszámolás helyett őt meghurcolták, és alaptalanul vádolták a perbeli gépjármű elsikkasztásával. E körülmények megalapozzák a személyiségi jogsértés megállapítását.
- [7] Az alperesek az indítványozó által állított megállapodás érvényességét vitatták. Az indítványozó ezért másodlagos kereseti kérelmében – a megállapodás érvénytelenségének megállapítása esetén – a szerződés hatályossá

- nyilvánítását, és 8 923 938 forint összegben az alperesek marasztalását kérte. Az indítványozó harmadlagosan a 2001. május 29-i társasági szerződés módosításának vele szembeni hatálytalanságának a megállapítását kérte.
- [8] Az elsőfokú bíróság – megismételt eljárásban – kötelezte az I. rendű alperest – a III. rendű alperes mögöttes felelősségének megállapítása mellett –, hogy fizessen meg az indítványozónak összesen 3 263 010 forint tőkét és ennek az ítéletben részletezett kamatát. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította.
- [9] A másodfokú bíróság részítélettel az indítványozó nem vagyoni kártérítés iránti kereseti kérelmét elutasító elsőfokú ítéleti rendelkezést helybenhagyta, egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét hatályon kívül helyezte és e körben az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasította.
- [10] A Kúria a jogerős részítéletet hatályában fenntartotta. Indokolásában mindenekelőtt rámutatott, hogy a felülvizsgálattal támadott határozat a Pp. 213. § (2) bekezdése alapján meghozott részítélet volt. A Kúria – figyelemmel a felülvizsgálati kérelemben ezzel összefüggésben állított eljárási szabálysértésekre – megállapította, hogy a másodfokú eljárásban a részítélet meghozatalának a Pp. 213. § (2) bekezdésében foglalt feltételei fennálltak.
- [11] A Kúria rámutatott, hogy a másodfokú bíróság részítéletében kizárólag az indítványozó nem vagyoni kártérítés iránti igényét bírálta el jogerősen. A Kúria – utalva a Pp. 270. § (2) bekezdésében foglaltakra – rámutatott arra is, hogy a részítélet hatályon kívül helyező rendelkezése jogerős döntést nem tartalmaz, így az a felülvizsgálati eljárás tárgyát nem képezheti. A Kúria ezért a felülvizsgálati eljárásban kizárólag az indítványozónak a nem vagyoni kártérítés iránti kérelme tárgyában hozott jogerős rendelkezés állított jogszabálysértő voltát vizsgálhatta.
- [12] A Kúria az ügy érdemében hangsúlyozta: az eljárt bíróságok a rendelkezésre álló bizonyítékok mérlegelésével akként foglaltak állást, hogy az indítványozó nem vagyoni kártérítés iránti igényét igazolni, bizonyítani nem tudja. A bizonyítékok Pp. 206. § (1) bekezdése szerinti mérlegelésének felülvizsgálatára a felülvizsgálati eljárásban mint rendkívüli perorvoslati eljárásban csak akkor kerülhet sor, ha a rendelkezésre álló bizonyítékokból kizárólag a másodfokú bíróságtól eltérő következtetésre lehet jutni (BH2013.119). Az adott esetben a Kúria a jogerős részítéletnek ilyen hibáját nem állapította meg, ezért azt hatályában fenntartotta.
- [13] 1.2. Az indítványozó alkotmányjogi panaszában kérte, hogy az Alkotmánybíróság az Alaptörvény „24. cikk (2) bekezdés c), d) és 24. cikk (3) bekezdés b) pontja” alapján állapítsa meg a Fővárosi Ítéltábla 16 Gf.40.594/2014/7. számú és a Kúria Gfv.VII.30.198/2015614. számú bírói döntések alaptörvény-ellenességét és semmisítse meg azokat, mivel a hivatkozott bírói döntések sértik az Alaptörvény I. cikkét, II. cikkét, VI. cikk (1)–(2) bekezdését, XIII. cikk (1)–(2) bekezdését, XV. cikk (1)–(2) bekezdését, XX. cikk (1) bekezdését, XXII. cikk (1) bekezdését, XXIV. cikk (1) bekezdését, XXV. cikkét, XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdését, 26. cikk (1) bekezdését, 28. cikkét, 38. cikk (3) bekezdését.
- [14] Az indítványozó a Pp. 270. § (2) bekezdésével összefüggésben azt kérte, hogy az Alkotmánybíróság a hivatkozott bírói döntések megsemmisítésével oldja fel és szüntesse meg az Alaptörvénybe ütköző bírói döntések és a Pp. 270. § (2) bekezdésének „diszkriminatív jogértelmezése következtében előállt inkonzisztens állapotot”. Ennek keretében az indítványozó kérte „a Pp. 270. § (2) bekezdés módosítását oly módon, hogy polgári peres eljárásban a vagylagos kereset hatályon kívül helyező végzéssel történő jogszabályellenes elutasítás azonos jogorvoslati lehetőséggel rendelkezzen, mintha az önálló keresetként, ítélettel, részítélettel került volna jogszabályellenesen elutasításra”.
- [15] Az indítványozó az Alaptörvény I. cikkének sérelmét a „perbeli eljárási hibák igen súlyos sorozatában” látta.
- [16] Az indítványozó álláspontja szerint a bíróságok az emberi méltóságát (Alaptörvény II. cikk) azzal sértették meg, hogy „hagyták a pert elhúzódní alperes valótlan, ellentmondásos nyilatkozataival, meg sem próbálták azt szankcionálni, tartósan beavatkoztak felperes életébe azzal, hogy a pert 10 év alatt lezárni nem tudták”. Állított alapjogsérelmének alátámasztására hivatkozott a 8/1990. (IV. 23.) AB határozatban foglaltakra.
- [17] Az indítványozó szerint az eljárt bíróságok az Alaptörvény VI. cikk (1)–(2) bekezdésében foglalta alapvető jogait azzal sértették meg, hogy a bírósági eljárás során – a bíróságoknak a részítéletben foglalt perköltségviselés tekintetében jogerős és végrehajtható rendelkezése alapján – megindult végrehajtási eljárás folyamán a végrehajtó a teljes vagyonának feltárását elvégezte.
- [18] Az indítványozó tulajdonhoz való jogának (Alaptörvény XIII. cikk) sérelmét azért állította, mert a bíróságok nem észlelték, hogy a per elhúzóásával egyidejűleg nem tud élni a társasági vagyonával, és nem tud ezáltal tartósan a tulajdonához jutni.
- [19] Az indítványozó álláspontja szerint ügyében a törvény előtti egyenlőség (Alaptörvény XV. cikk) sérelme abban mutatkozik meg, hogy „az eljárásban rendre a felperes kárára születnek súlyos eljárási hibák”.

- [20] Az indítványozó az Alaptörvény XX. cikkének sérelmét abban jelölte meg, hogy a megelőző bírósági eljárás tartama alatt egészsége jelentős mértékben romlott. Kifogásolta, hogy „a nyilvánvaló tények ellenére” a bíróságok egészségromlását nem tekintették személyiségi jogának megsértése körébe tartozónak.
- [21] Az Alaptörvény XXII. cikkének állított sérelmével összefüggésben az indítványozó előadta, hogy „Magyarország a hivatkozott és megsemmisíteni kért bírói döntéssel felperes emberi lakhatását megtámogatni még a perek észszerű befejezésének és pártatlanság biztosításával sem tudta, sőt felperes nyaralója végrehajtási jog bejegyzése alá került azon okból, hogy a Fővárosi Ítéletábla és Kúria a felperes külön felhívása ellenére sem ellenőrizte az ÁFA körüli tagság körében a jogi képviselőket”.
- [22] Az indítványozó kifejtette továbbá, hogy a tisztességes eljáráshoz való jogának a sérelmét jelenti az a tény: a bíróságoknak a Pp. 270. § (2) bekezdésével kapcsolatos jogértelmezése „az elsődleges vagylagos kereset jogszabályellenes elutasításának jogorvoslati lehetőségétől fosztja meg”. Erre alapítottnak állította az Alaptörvény XXIV. cikkének, XXV. cikkének, XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdésének, 26. cikk (1) bekezdésének, 28. cikkének és 38. cikk (3) bekezdésének a sérelmét is.
- [23] 1.3. Az indítványozó alkotmányjogi panaszát – hiánypótlási eljárás keretében – kiegészítette, és kifejezetten kérte a Pp. 270. § (2) bekezdésének megsemmisítését is.
- [24] Ennek indokolásával összefüggésben előadta, hogy „[t]ovábbra is igen súlyosnak tartom a Pp. 270. § (2) bekezdés Kúria általi diszkriminatív alkalmazását”, mely sérti törvény előtti egyenlőségben foglalt jogát és a jogorvoslatihoz való jogát.
- [25] 1.4. Az indítványozó alkotmányjogi panaszának indokait a 2016. december 19-én kelt beadványában ismételtén kiegészítette.
- [26] Összességében hangsúlyozta: a korábbi beadványaiban megjelölt alapvető jogait – köztük a tisztességes eljáráshoz való jogát – az sérti, hogy az eljáró bíróságok tévesen értelmezték a gazdasági társaságokról szóló 1997. évi CXLIV. törvény (a továbbiakban: régi Gt.) 47. §-át és a Pp. 270. § (2) bekezdését. Kifogásolta emellett azt is, hogy ügye 10 éve folyamatban van, és a jogerős részítélettel el nem bírált kérdések tekintetében az továbbra is folyamatban marad.
- [27] 2. Az Alkotmánybíróságnak mindenekelőtt azt kellett vizsgálnia, hogy az alkotmányjogi panasz a befogadhatóság törvényi feltételeinek eleget tesz-e.
- [28] Az indítványozó alkotmányjogi panaszát az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés c) pontjára [Abtv. 26. § (1) bekezdés] és az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontjára (Abtv. 27. §) alapította. Az Alkotmánybíróság erre is figyelemmel vizsgálta, hogy az alkotmányjogi panasz a határozott kérelem törvényi feltételeinek [Abtv. 52. § (1b) bekezdés a)–f) pont] eleget tesz-e.
- [29] Az Alkotmánybíróság e körben elsőként arra mutat rá, hogy az indítványozó a Pp. 270. § (2) bekezdésének alaptörvény-ellenességét kizárólag abban jelölte meg, hogy az eljáró bíróság „diszkriminatívan alkalmazta” a sérelmezett jogszabályi rendelkezést. A jogalkalmazás állított hibájából ugyanakkor nem következik magának a normának az alaptörvény-ellenessége, és az indítvány indokai alapján sem állapítható meg, hogy az indítványozó által alaptörvény-ellenesnek vélt jogszabályi rendelkezés az Alaptörvény mely rendelkezését és miért sérti. Erre tekintettel az alkotmányjogi panasz az Abtv. 26. § (1) bekezdésén alapuló részében nem felel meg az Abtv. 52. § (1b) bekezdés e) pontjában foglaltaknak.
- [30] Az indítvány a határozott kérelem törvényi feltételeinek az Abtv. 27. §-ára alapított részében is csak részben felel meg. Az indítványozó ugyanis az Alaptörvény II. cikkével, VI. cikk (1)–(2) bekezdésével, XV. cikk (1)–(2) bekezdésével, XX. cikkével, XXII. cikkével, XXV. cikkével, 26. cikk (1) bekezdésével, 28. cikkével és 38. cikk (3) bekezdésével összefüggésben önálló, alkotmányjogilag értékelhető indokolást nem terjesztett elő. Az alkotmányjogi panasz ezért ebben a részében sem felel meg az Abtv. 52. § (1b) bekezdés e) pontjának. Az Alkotmánybíróság hangsúlyozza, hogy következetes gyakorlata szerint alkotmányjogilag értékelhető indokolás hiányában az indítvány nem alkalmas érdemi elbírálásra {3075/2016. (IV. 18.) AB határozat, Indokolás [19]; 3231/2016. (XI. 18.) AB határozat, Indokolás [26]}.
- [31] Az Alkotmánybíróság az indítványban megjelölt alaptörvényi rendelkezésekkel összefüggésben utal arra is, hogy az alkotmányjogi panasz az Abtv. 26–27. §-ai alapján az Alaptörvényben biztosított jogok védelmének az eszköze. Az indítványozó által hivatkozott alaptörvényi rendelkezések ugyanakkor részben nem minősülnek Alaptörvényben biztosított jogoknak [Alaptörvény 26. cikk (1) bekezdés, 28. cikk, 38. cikk (3) bekezdés], ezért e

cikkek vonatkozásában érdemi alkotmányossági vizsgálat lefolytatására alkotmányjogilag értékelhető indokolás előterjesztése esetén sincs lehetőség.

- [32] 3. Az Abtv. 29. §-a a befogadhatóság feltételeként határozza meg, hogy az – egyéb törvényi feltételeknek megfelelő – alkotmányjogi panasz a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenességet tartalmazzon vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést vessen fel. E két feltétel alternatív jellegű, így az egyik fennállása önmagában is megalapozza az Alkotmánybíróság érdemi eljárását [pl. 21/2016. (XI. 30.) AB határozat, Indokolás [20], 34/2013. (XI. 22.) AB határozat, Indokolás [18]]. A feltételek meglétének vizsgálata az Alkotmánybíróság mérlegelési jogkörébe tartozik.
- [33] 3.1. Az indítványozó a Kúria döntésének alaptörvény-ellenességét lényegében azért állította, mert szerinte az eljáró bíróságok tévesen értelmezték az alapul fekvő anyagi jogi rendelkezéseket (elsősorban a régi Gt. 47. §-át), és az eljárási (a rendkívüli perorvoslatra vonatkozó) szabályokat [Pp. 270. § (2) bekezdés]. Erre alapítottnak állította a tisztességes eljáráshoz való jogának [Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdés, XXVIII. cikk (1) bekezdés], továbbá a jogorvoslati jogának a sérelmét [Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdés]. Az Alkotmánybíróság ezzel összefüggésben a következőkre mutat rá.
- [34] Az Alkotmánybíróság – irányadó gyakorlata értelmében az Abtv. 27. §-ában szabályozott hatáskörében eljárva – a bírói döntés és az Alaptörvény összhangját biztosítja. Ebből következően a bírói döntés alaptörvény-ellenességének vizsgálata során az Alkotmánybíróság tartózkodik attól, hogy a bíróságok felülbírálati jogköréhez tartozó szakjogi vagy kizárólag törvényértelmezési kérdésekben állást foglaljon [3003/2012. (VI. 21.) AB végzés, Indokolás [4]; 3065/2012. (VII. 26.) AB végzés, Indokolás [5]; 3268/2012. (X. 4.) AB végzés, Indokolás [28]; 3391/2012. (XII. 30.) AB végzés, Indokolás [25]; 7/2013. (III. 1.) AB határozat, Indokolás [33]].
- [35] Az indítványozó ügyében megállapítható: a másodfokú bíróság részítéletében egyértelműen indokát adta annak, hogy a perben jogvitára okot adó megállapodás érvényességével és a Gt. szerinti elszámolással összefüggésben mely anyagi jogi rendelkezéseket tartott irányadónak [rég Gt. 7. § (1) bekezdés, 9. § (2) bekezdés, 90. § (3) bekezdés, 95. § (1)–(2) bekezdés, 101. § (3) bekezdés, régi Ptk. 217. § (1) bekezdés, 218. § (1) bekezdés, 234. § (1) bekezdés, 237. §]. Az indítványozó felülvizsgálati kérelme alapján eljáró Kúria hangsúlyozta, hogy a jogerős részítéletnek erre vonatkozó részeit nem vizsgálhatta, kizárólag az indítványozó nem vagyoni kártérítés iránti igényét elutasító jogerős rendelkezés felülvizsgálata lehetett eljárásának a tárgya. A Pp. 270. § (2) bekezdése alapján ugyanis nem vizsgálható a felülvizsgálat – mint rendkívüli perorvoslat – keretében a részítéletnek a jogerősen el nem bírált kérdése, vagyis az a része, amelyben a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasította.
- [36] Az Alkotmánybíróság hangsúlyozza, hogy a jogszabályokat a bíróságok értelmezik, az Alkotmánybíróság csak az értelmezési tartomány alkotmányos kereteit jelölheti ki. Ez a jogkör azonban nem teremthet alapot arra, hogy minden olyan esetben beavatkozzon a bíróságok tevékenységébe, amikor olyan (állítólagos) jogszabálysértő jogalkalmazásra került sor, amely egyéb jogorvoslati eszközzel már nem orvosolható. Sem a jogállamiság elvont elve, sem a tisztességes eljárás alapjoga nem teremthet alapot arra, hogy az Alkotmánybíróság a bírósági szervezet feletti „szuperbíróság” szerepébe lépjen, és hagyományos jogorvoslati fórumként járjon el [3352/2012. (XI. 12.) AB végzés, Indokolás [14]–[15]].
- [37] A kifejtettek tekintetével az Alkotmánybíróság megállapította, hogy nem merült fel olyan, a támadott bírói döntések érdemére kiható alaptörvény-ellenesség kételye, amely az alkotmányjogi panasz befogadását megalapozná. A bíróságok az indítványozó kifogásait vizsgálták, és ezzel kapcsolatos álláspontjuknak részletes indokait adták döntésükben.
- [38] Az Alkotmánybíróság az indítványozónak a Pp. 270. § (2) bekezdésével kapcsolatban előterjesztett indokaival összefüggésben rámutat arra is: „az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésében rögzített jogorvoslati jog a rendes jogorvoslatokra vonatkozik. Tárgyát tekintve a bírói, illetőleg hatósági döntésekre terjed ki, tartalma szerint pedig az érdemi határozatok tekintetében a más szervhez vagy a magasabb fórumhoz fordulás lehetőségét jelenti [...]. Az Alkotmánybíróság következetes gyakorlata alapján a felülvizsgálat – mint rendkívüli jogorvoslat – az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésében foglalt rendelkezéssel nem hozható összefüggésbe” [3025/2016. (II. 23.) AB határozat, Indokolás [24]].
- [39] Az indítványozó az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésében biztosított jogorvoslati jog sérelmét részben az érdemi felülvizsgálati eljárás – a kúriai jogértelmezés miatt bekövetkezett – elmaradása miatt látta megalapozottnak. Kifogásolta ugyanis, hogy a Kúria a felülvizsgálattal támadott részítéletnek kizárólag a nem

vagyoni kártérítésre vonatkozó – jogerős – rendelkezését vizsgálta érdemben. Az Alkotmánybíróság töretlen gyakorlatát figyelembe véve ugyanakkor megállapítható, hogy az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésében biztosított jogorvoslathoz való jog sérelmét a felülvizsgálati eljárás esetleges elmaradása, a felülvizsgálati kérelem nem érdemben történő elutasítása – érdemi összefüggés hiányában – nem alapozza meg [3102/2016. (V. 24.) AB végzés, 3208/2016. (X. 17.) AB végzés].

- [40] 3.2. Az Alkotmánybíróság ezt követően azt vizsgálta, hogy felmerül-e az indítványozó alkotmányjogi panaszában foglaltakra tekintettel alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés.
- [41] Az indítványozó a tisztességes eljáráshoz való jog állított sérelme körében előadta azt is: a per észszerű időn belüli befejezéshez való jogát sérti az a tény, hogy az adott eljárás 10 éve van folyamatban, és a másodfokú bíróság jogerős részítélete folytán még mindig nem zárult le, hanem az elsőfokú bíróságnak az elsőfokú eljárást a vagylagos kereseti kérelmek tekintetében ismételtelen le kell folytatnia.
- [42] Az Alkotmánybíróság a polgári per észszerű időn belüli elbírálás követelményét a 3024/2016. (II. 23.) AB határozatban érdemben vizsgálta. Megállapította a határozatában, hogy „az Alaptörvény 24. cikk (1) bekezdése értelmében az Alaptörvény védelmének legfőbb szerveként a tisztességes eljáráshoz való jog részelemét képező észszerű időn belül való elbírálás alaptörvényi rendelkezéséhez kapcsolódó alapjogvédelmi feladatát nem tudja hatékonyan ellátni. Nem áll az Alkotmánybíróság rendelkezésére olyan törvényi jogkövetkezmény, amelynek alkalmazása révén ennek a speciális, Alaptörvényben biztosított rendelkezésnek (alapjogi részjogosítványnak) a sérelmét orvosolni tudná. Az észszerű időn belül való elbíráláshoz fűződő alaptörvényi rendelkezés (alapjogi részjogosítvány) sérelme sok esetben [...] önmagában nem teszi a meghozott bírósági döntést alaptörvény-ellenessé, mivel az Abtv. 27. § (1) bekezdés a) pontja értelmében az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogát nem a bírói döntés maga sérti, hanem az azt megelőző eljárás elhúzódása”. Az Alkotmánybíróság ezért az Abtv. 43. § (1) bekezdése alapján a bírói döntést nem semmisíti meg, és az észszerű idő követelményének sérelmét csupán jelezni képes (Indokolás [18]).
- [43] Az Alkotmánybíróság tehát a hivatkozott határozatában már vizsgálta a per észszerű időn belüli befejezéshez való jog alkotmányos tartalmát, ezért az indítványozó által előadott indokok az adott ügyben nem alapoznak meg alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést.
- [44] 4. A kifejtettek alapján az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az alkotmányjogi panasz részben nem felel meg az Abtv. 52. § (1b) bekezdés e) pontjában foglalt követelményeknek, részben pedig az Abtv. 29. §-ában írt befogadási kritériumoknak. Erre tekintettel az indítványt az Ügyrend 30. § (2) bekezdés a) és h) pontja alapján visszautasította.

Budapest, 2017. április 11.

Dr. Juhász Imre s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró

Dr. Balsai István s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Czine Ágnes s. k.,
előadó alkotmánybíró

Dr. Horváth Attila s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Sulyok Tamás s. k.,
alkotmánybíró

Alkotmánybírósági ügyszám: IV/1420/2016.

• • •